

Familiestukken

De kinderen blijven

Dertig jaar geleden was een familie samen op vakantie aan de oostkust van Vancouver Eiland. Een jonge vader en moeder, hun twee dochtertjes en een ouder echtpaar, de ouders van de man.

Wat een ideaal weer. Iedere morgen opnieuw is het zo, wanneer het eerste pure zonlicht door de hoge takken valt en de mist wegbrandt boven het stille water van de Straat van Georgia. Het is eb en het grote lege zandstrand is nog vochtig maar gemakkelijk begaanbaar, net als cement dat bijna opgedroogd is. In werkelijkheid staat het water bij eb steeds minder ver weg, iedere morgen is de zandvlakte gekrompen, maar hij lijkt nog steeds omvangrijk genoeg. De getijbeweging is een zaak die de grootvader bijzonder interesseert, de anderen niet zo erg.

Pauline, de jonge moeder, houdt eigenlijk niet zoveel van het strand als van het weggetje dat achter de vakantiehuisjes loopt, een paar kilometer noordwaarts, waarna het doodloopt bij een riviertje dat in zee uitstroomt.

Zonder eb en vloed zou je bijna vergeten dat je hier aan zee bent. Je kijkt over het water uit op de bergen van het vasteland, de ketens die de westerse muur vormen van het Noord-Amerikaanse continent. Die bulten en pieken die nu opdoemen in de mist en hier en daar tussen de bomen worden opgemerkt door Pauline die haar dochtertje in haar wandelwagentje voortduwt over het weggetje, hebben eveneens de belangstelling van de grootvader. En van zijn zoon Brian, de echtgenoot van Pauline. De twee mannen proberen steeds vast te stellen wat wat is. Welke van die vormen bergen op het vasteland zijn en welke onwaarschijnlijke hoogten op de eilanden voor de kust. Het is moeilijk wijs worden

uit zo'n ingewikkeld aanbod en wanneer de afstanden steeds veranderen door het wisselende licht.

Maar er staat een kaart achter glas opgesteld, tussen de vakantiehuisjes en het strand in. Je kunt op de kaart kijken en dan naar wat er voor je ligt, weer op de kaart, totdat je eruit bent. De grootvader en Brian doen dit iedere dag en krijgen meestal ruzie – hoewel je zou denken dat er met zo'n kaart bijna geen verschil van mening mogelijk zou zijn. Brian is tot de slotsom gekomen dat de kaart onnauwkeurig is. Maar zijn vader duldt geen woord van kritiek over enig aspect van deze plek die hij heeft uitgekozen voor de vakantie. De kaart, net als de huisjes en het weer, is perfect.

Brians moeder wil nooit op de kaart kijken. Ze zegt dat ze er met haar verstand niet bij kan. Daar moeten de mannen om lachen, ze geloven meteen dat dit zo is. Haar man denkt dat dat komt omdat ze een vrouw is. Brian denkt dat het komt omdat ze zijn moeder is. Ze wil de hele tijd weten of iemand al honger heeft, of dorst, of de kinderen hun zonnehoed wel op hebben en met zonnebrandolie zijn ingesmeerd. En wat is dat voor vreemd bultje op Caitlins armpje dat helemaal niet op een muggenbeet lijkt? Haar man moet een slappe katoenen hoed van haar op en ze vindt dat Brian er ook een moet dragen – ze herinnert hem eraan hoe ziek hij geworden was van de zon, die zomer in de Okanagan toen hij nog klein was. Soms zegt Brian tegen haar: 'O, hou toch op, ma.' Hij zegt dit meestal aardig, maar dan wil zijn vader weten of hij denkt dat hij nu zo tegen zijn moeder kan praten.

'Zij vindt het niet erg', zegt Brian.

'Hoe weet jij dat?' zegt zijn vader.

'O, in 's hemelsnaam', zegt zijn moeder dan.

Pauline glipt iedere morgen zodra ze wakker is uit bed, glipt buiten het bereik van Brians lange, slaperig zoekende armen en benen. Wat haar wakker maakt zijn de eerste gillettjes en kreetjes van de baby, Mara, in de kinderkamer en daarna het gekraak

van het bedje terwijl Mara – die nu zestien maanden is en bijna baby-af – zich omhoogtrekt aan de spijlen. Ze blijft doorgaan met haar zachte vriendelijke gepraat terwijl Pauline haar optilt – en Caitlin, van bijna vijf, zich omdraait maar niet wakker wordt in het bedje ernaast – en naar de keuken draagt, waar ze haar op de vloer verschoont. Dan wordt ze in haar wagentje gezet, met een kaakje en een flesje appelsap, terwijl Pauline haar strandjurk en sandalen aantrekt, naar de badkamer loopt, haar haar uitkamt – dit alles zo snel en zachtjes mogelijk. Ze gaan het huisje uit en lopen langs wat andere huisjes naar de hobbelige onverharde weg die bijna nog geheel in ochtendschaduw ligt, als de vloer van een tunnel onder dennen en cederbomen.

De grootvader, die ook altijd vroeg op is, ziet hen van de veranda van zijn huisje en Pauline ziet hem. Maar er hoeft alleen maar gezwaaid te worden. Hij en Pauline hebben elkaar nooit veel te vertellen (hoewel zij soms een verwantschap voelen, wanneer Brian aan een langdradige klucht bezig is of de grootmoeder zich verontschuldigend maar dringend druk maakt over iets; dan zijn ze zich ervan bewust dat ze elkaar niet aankijken, voor het geval hun blik iets zou openbaren wat anderen in diskrediet zou brengen).

Op deze vakantie probeert Pauline tijd te vinden om alleen te zijn – met Mara erbij is bijna nog hetzelfde. De wandelingen 's morgens vroeg en een uurtje later in de morgen wanneer ze de luiers wast en ophangt. Ze zou 's middags ook nog een paar uur kunnen hebben, terwijl Mara slaapt. Maar Brian heeft een windkering op het strand gemaakt en draagt daar de box iedere dag heen, zodat Mara er kan slapen en Pauline niet afwezig hoeft te zijn. Hij zegt dat zijn ouders er misschien aanstoot aan zouden nemen als ze er steeds maar tussenuit knijpt. Maar hij geeft toe dat ze tijd nodig heeft om haar rol door te nemen, voor het toneelstuk waarin ze, weer terug in Victoria, in september gaat optreden.

Niet dat Pauline actrice is. Het wordt een amateurvoorstelling, maar ze heeft zelfs nog nooit als amateur gespeeld. Ze heeft geen auditie gedaan voor deze rol, hoewel ze het stuk al wel toevallig

gelezen had. *Eurydice* van Jean Anouilh. Maar Pauline heeft zoveel gelezen.

Ze was voor dit stuk gevraagd door een man die ze in juni op een barbecue had ontmoet. De aanwezigen waren voornamelijk leraren en leraressen met hun vrouwen en mannen geweest en de barbecue werd gehouden bij de directeur van de middelbare school waaraan Brian les gaf. De vrouw die Franse les gaf was weduwe en zij had haar volwassen zoon meegebracht die de hele zomer bij haar logeerde en als nachtreceptionist in een hotel in de binnenstad werkte. Ze vertelde iedereen dat hij benoemd was aan een universiteit in het westen van de staat Washington en daar in de herfst heen ging.

Jeffrey Toom heette hij. 'Zonder b', zei hij, alsof het afgezaagde van het grapje hem tegenstond. Het was een andere achternaam dan die van zijn moeder, omdat ze tweemaal weduwe was geworden en hij de zoon van haar eerste man was. Over zijn baan zei hij: 'Het is niet zeker dat ik hem houd, het is een benoeming voor één jaar.'

Waarin ging hij lesgeven?

'Dra-ma', zei hij terwijl hij het woord spottend uitrekte.

Over zijn huidige baan sprak hij eveneens smalend.

'Het is nogal een onguur hotel', zei hij. 'Je hebt het misschien wel gehoord – van de winter is er een prostituee vermoord. En we krijgen de gebruikelijke gevallen die voor een overdosis komen of om zich van kant te maken.'

Men wist niet goed wat men met deze manier van praten aan moest en druppelde weer bij hem weg. Alleen Pauline niet.

'Ik denk erover om een toneelstuk op te voeren', had hij gezegd. 'Zou jij erin willen spelen?' Hij vroeg of ze wel eens van een stuk dat *Eurydice* heette had gehoord.

Pauline zei: 'Je bedoelt van Anouilh?' en hij was, niet erg vleierend, verbaasd geweest. Hij zei onmiddellijk dat hij niet wist of het zou lukken. 'Ik wou alleen eens zien of je hier in het land van Noël Coward ook iets anders op de planken kon zetten.'

Pauline kon zich niet herinneren dat er ooit een stuk van Noël

Coward in Victoria was opgevoerd, hoewel ze veronderstelde dat het een paar keer gebeurd moest zijn. Ze zei: ‘We hebben van de winter *De hertogin van Malfi* op de universiteit gezien. En het experimentele theater heeft *Een daverend gerinkel* opgevoerd, maar dat hebben we niet gezien.’

‘O? Nou ja’, had hij blozend gezegd. Hij had haar ouder geleken dan zijzelf, minstens zo oud als Brian (die dertig was, hoewel men meestal zei dat hij zich daar niet naar gedroeg), maar zodra hij op die achteloze, laatdunkende manier tegen haar begon te praten, zonder haar ooit in de ogen te kijken, vermoedde ze dat hij jonger was dan hij wou lijken. Nu hij zo bloosde wist ze het zeker.

Het bleek dat hij een jaar jonger was dan zij. Vijfentwintig.

Ze zei dat ze geen Eurydice zou kunnen zijn; ze kon niet toneel spelen. Maar Brian was bij hen komen staan om te horen waar ze het over hadden en had meteen gezegd dat ze het moest proberen.

‘Ze moet gewoon een trap tegen haar kont hebben’, had Brian tegen Jeffrey gezegd. ‘Ze is net een muilnier, je krijgt haar moeilijk op gang. Nee, echt, ze is veel te bescheiden. Dat zeg ik zo vaak tegen haar. Ze is heel intelligent. Ze is in feite een stuk intelligenter dan ik.’

Bij deze woorden had Jeffrey Pauline in de ogen gekeken – brutaal en onderzoekend – en had zij gebloosd.

Hij had haar meteen als zijn Eurydice gekozen om hoe ze eruitzag. Maar niet omdat ze mooi was. ‘Ik zou nooit een mooie meid voor die rol nemen’, had hij gezegd. ‘Ik weet niet of ik ooit een mooie meid op het toneel zou zetten. Het leidt te veel af.’

Wat bedoelde hij dan met hoe ze eruitzag? Hij zei dat het haar haar was, dat lang en donker en nogal borstelig was (niet in de mode toen) en haar bleke huid (‘Blijf uit de zon van de zomer’) en vooral haar wenkbrauwen.

‘Ik heb ze nooit mooi gevonden’, zei Pauline, niet helemaal oprecht. Ze had rechte, donkere, weelderige wenkbrauwen. Ze domineerden haar gezicht. En net als haar haar waren ze nu niet in de mode. Maar als ze ze echt niet mooi had gevonden, zou ze ze dan niet geëpileerd hebben?

Jeffrey leek haar niet gehoord te hebben. ‘Ze geven je iets pruilends en dat is verontrustend’, zei hij. ‘En je hebt nogal een brede kaak en dat heeft ook iets Grieks. In een film zou het beter uitkomen omdat ik dan close-ups van je zou kunnen nemen. Voor Eurydice neemt men meestal een etherisch meisje. Maar ik wil geen etherisch.’

Terwijl ze met Mara langs de weg liep was Pauline inderdaad met haar rol bezig. Er was een stuk aan het eind waarmee ze moeite had. Terwijl ze het wandelwagentje voortduwde herhaalde ze binnensmonds: “‘Je bent vreselijk, weet je, je bent vreselijk zoals de engelen. Je denkt dat iedereen even dapper en stralend zijn weg gaat als jij – o, kijk me niet aan, lieveling, alsjeblieft, kijk me niet aan – misschien ben ik niet wat je wenst dat ik ben, maar ik ben hier en ik ben warm en zacht en ik hou van je. Ik zal je zo gelukkig maken als ik kan. Kijk me niet aan. Kijk niet naar me. Laat me leven.’”

Ze was iets vergeten. “‘Misschien ben ik niet wat je wenst dat ik ben, maar je voelt me hier toch? Ik ben warm en zacht ...’”

Ze had Jeffrey verteld dat ze het een prachtig stuk vond.

‘Echt?’ had hij gezegd. Haar woorden hadden hem niet blij gemaakt of verrast – hij leek ze voorspelbaar en overbodig te vinden. Zelf zou hij nooit zo over een stuk praten. Hij beschouwde het meer als een hindernis die genomen moest worden. Ook als een handschoen die hij diverse vijanden toewierp. De academische betweters – zoals hij hen noemde – die *De hertogin van Malfi* hadden opgevoerd. En de verwaande kwasten – zoals hij hen noemde – van het experimentele theater. Hij zag zichzelf als een buitenstaander die deze mensen eens iets zou laten zien met zijn stuk – zijn stuk noemde hij het – ondanks hun verachting en tegenstand. Pauline had eerst gedacht dat hij het zich allemaal maar verbeelde en dat het waarschijnlijker was dat die mensen nog nooit van hem hadden gehoord. Maar dan gebeurde er iets wat toevallig kon zijn, maar ook niet. Er moesten reparaties uitgevoerd worden aan het kerkzaaltje dat ze zouden gebruiken en toen was het niet meer beschikbaar. De kosten om de affiches

te laten drukken stegen onverwacht. Ze begon het van zijn kant te zien. Als je veel om hem heen hing moest je het bijna wel van zijn kant gaan zien – ertegenin gaan was gevaarlijk en vermoeiend.

‘De rotzakken’, zei Jeffrey, tussen zijn tanden door, maar ook met voldoening. ‘Het verbaast me niets.’

De repetities werden op de bovenverdieping van een oud gebouw aan Fisgard Street gehouden. Alleen op zondagmiddag kon iedereen er zijn, hoewel er door de week ook gedeeltes gerepeteerd werden. De gepensioneerde havenloods, die Monsieur Henry speelde, kon op alle repetities aanwezig zijn en ontwikkelde een irritante vertrouwdheid met alle andere rollen. Maar de kapster – die alleen ervaring met Gilbert en Sullivan had en nu de moeder van Eurydice moest spelen – kon op geen enkele andere dag lang uit haar zaak weg. De buschauffeur, die haar minnaar speelde, had ook iedere dag zijn werk en de kelner, die Orphée was, eveneens (hij was de enige van hen die beroeps hoopte te worden). Pauline was voor oppas op soms onbetrouwbare scholieren aangewezen – de eerste zes vakantieweken gaf Brian Brian les op een cursus – en Jeffrey zelf moest om acht uur ’s avonds op zijn werk in het hotel zijn. Maar op zondagmiddag waren ze er allemaal. Terwijl anderen in het Thetismeer zwommen of naar het Beacon Hill Park gingen om er onder de bomen te wandelen en de eendjes te voeren of de stad uit reden naar de stranden van de Stille Oceaan, beulden Jeffrey en zijn gezelschap zich af in de stoffige, hoge ruimte aan Fisgard Street. De ramen, die rond waren vanboven zoals in een sobere, waardige kerk, werden in het warme weer opengehouden met dingen die er rondslingerden: kasboeken uit 1920 van de hoedenzaak die vroeger beneden was gevestigd en overgebleven latten van lijsten die de kunstenaar wiens doeken nu tegen de muur stonden en klaarblijkelijk achtergelaten waren, had getimmerd. Het vensterglas was vuil, maar buiten danste het zonlicht, met een schijnbaar speciale zondagse vrolijkheid, op de trottoirs en de verlaten parkeerterreinen en de lage gepleisterde gebouwen. Je zag hier bijna niemand op straat. Er was niets open, alleen wat koffiezaakjes en een buurtwinkeltje waar overal vliegenpoep lag.

Pauline was degene die tijdens de pauze altijd frisdrank en koffie ging halen. Zij was degene die het minste te zeggen had over het stuk en hoe het vorderde – ook al was zij de enige die het daarvoor al gelezen had – omdat alleen zij nog nooit eerder had geacteerd. Dus leek het passend dat zij zich hiervoor aanbood. Ze genoot van het wandelingetje door de lege straten – het leek alsof ze een stadmens geworden was, afstandelijk en op zichzelf, die in de gloed van een belangrijke droom leefde. Soms dacht ze aan Brian thuis, in de tuin aan het werk, terwijl hij de kinderen in het oog hield. Of misschien had hij hen meegenomen naar Dallas Road – ze herinnerde zich een belofte – om bootjes op de vijver te laten varen. Dat leven leek armoedig en saai vergeleken met wat er in de repetitieruimte gebeurde – de urenlange inspanning, de concentratie, de scherpe uitwisselingen, het gezweet en de spanning. Zelfs de smaak van de koffie, heet en bitter, en het feit dat bijna iedereen dat gekozen had in plaats van een wat verkoelender en misschien gezonder drankje uit het koelvak, gaf haar voldoening. En ze hield van de etalages. Dit was niet zo'n opgeknapte straat zoals je rond de haven zag – hier werden schoenen en fietsen gerepareerd en waren winkeltjes met afgeprijsde stoffen en afgeprijsd linnengoed, met kleding en meubilair, die zich al zo lang in de etalage bevonden dat ze er tweedehands uitzagen, ook al waren ze dat niet. In sommige etalages had men vellen goudkleurig plastic, broos en verkreukeld als oud cellofaan, achter de ruiten gehangen om de koopwaar tegen de zon te beschermen. Al deze zaakjes waren alleen deze ene dag in de steek gelaten, maar leken evenzeer in de tijd bevroren als grotschilderingen of overblijfselen onder het zand.

Toen ze zei dat ze twee weken op vakantie ging, keek Jeffrey alsof hij door de bliksem getroffen was, alsof hij nooit had vermoed dat zoiets als vakantie in haar leven zou komen. Daarna deed hij grimmig en lichtelijk satirisch, alsof dit eenvoudig een nieuwe klap was die hij had kunnen verwachten. Pauline legde uit dat ze maar één zondag zou missen – die middenin –

omdat zij en Brian op een maandag naar het noorden van het eiland zouden gaan en op een zondagmorgen weer terug zouden komen. Ze beloofde dat ze op tijd voor de repetitie terug zou zijn. Hoewel ze zich afvroeg hoe ze dit moest klaarspelen – het duurde altijd veel langer dan je dacht voordat alles ingepakt was en je kon vertrekken. Misschien zou ze in haar eentje terug kunnen komen, 's morgens met de bus. Maar dat zou waarschijnlijk te veel gevraagd zijn. Ze zei er maar niets over. Ze kon hem niet vragen of hij alleen aan het stuk dacht, of dat alleen het feit dat ze een repetitie moest missen die donderwolk had veroorzaakt. Op dat moment was het waarschijnlijk zo. Wanneer hij op een repetitie iets tegen haar zei vermoedde je niet dat hij ooit anders tegen haar praatte. Het enige verschil in hoe hij haar behandelde was dat hij minder van haar, of van haar spel, leek te verwachten. En dat zou iedereen begrijpelijk gevonden hebben. Zij was de enige die zomaar gekozen was, om haar uiterlijk – de anderen waren allemaal naar de auditie gekomen, die hij had aangekondigd op biljetten die in de hele stad in cafés en in boekwinkels waren opgehangen. Hij leek van haar een onbeweeglijkheid en stijfheid te verlangen die hij niet van de anderen vroeg. Misschien omdat ze in de laatste akte iemand speelde die al gestorven was.

Toch dacht ze dat ze het allemaal wisten, dat iedereen in het gezelschap wist wat er gaande was, ondanks Jeffreys achteloze, abrupte en weinig hoffelijke optreden. Dat ze wisten dat nadat de laatste van hen ten slotte naar huis was gegaan, hij naar de trapdeur zou lopen om die te vergrendelen. (In het begin had Pauline gedaan alsof ze met de anderen vertrok en was zelfs in haar auto gestapt en een blokje om gereden, maar dat was later beledigend gaan lijken, niet alleen ten opzichte van haar en Jeffrey, maar ten opzichte van de anderen, die haar geen van allen ooit zouden verraden, verbonden als ze met elkaar waren in de tijdelijke maar sterke greep van het stuk.)

Jeffrey liep naar de deur en vergrendelde hem. Het leek iedere keer een nieuwe beslissing die hij moest nemen. Totdat hij dit

had gedaan keek ze hem niet aan. Het geluid van de grendel die werd verschoven, het onheilspellende of fatalistische geluid van metaal op metaal, bracht een schok van overgave in haar lichaam teweeg. Maar ze verroerde zich niet, ze wachtte tot hij bij haar teruggekomen was en alle sporen van het werk van die middag uit zijn gezicht waren gevloeid en de nuchtere en gebruikelijke teleurstelling verdwenen was en vervangen door die levendige energie die ze altijd zo verbazend vond.

‘En. Vertel eens waar dat stuk van je over gaat’, zei Brians vader. ‘Is het zo’n stuk waarbij iedereen op het toneel zijn kleren uittrekt?’

‘Je moet haar niet plagen’, zei Brians moeder.

Brian en Pauline hadden de kinderen naar bed gebracht en waren naar het huisje van zijn ouders gelopen voor een avondborrel. De zon ging achter hen onder, achter de wouden van Vancouver Eiland, maar de bergen voor hen, die nu duidelijk zichtbaar waren en zich scherp tegen de lucht aftekenden, baadden in het roze schijnsel. Op sommige hoge bergtoppen op het vasteland lag rozige zomersneeuw.

‘Niemand trekt zijn kleren uit, pa’, zei Brian met zijn schallende leraarsstem. ‘Weet u waarom? Omdat ze al zonder kleren op het toneel staan. Dat is de laatste trend. Hierna gaan ze een naakte *Hamlet* doen. En een naakte *Romeo en Julia*. Dat zal me wat worden als Romeo het balkon opklimt en in de rozen vast komt te zitten ...’

‘O, Brian’, zei zijn moeder.

‘Waar het in het verhaal van Orpheus en Eurydice op neerkomt, is dat Eurydice gestorven is’, zei Pauline. ‘En Orpheus gaat naar de onderwereld om te proberen om haar weer terug te krijgen. Zijn wens wordt ingewilligd, maar alleen als hij belooft dat hij niet naar haar zal kijken. Niet naar haar zal omkijken. Ze loopt achter hem aan ...’

‘Twaalf passen’, zei Brian. ‘Zoals het hoort.’

‘Het is een Grieks verhaal, maar het speelt in de moderne tijd’, zei Pauline. ‘In deze versie tenminste. Min of meer de moderne

tijd. Orpheus is een muzikant die met zijn vader rondtrekt – ze zijn alletwee muzikant – en Eurydice is actrice. In Frankrijk.’

‘Vertaald?’ zei Brians vader.

‘Nee’, zei Brian. ‘Maar wees maar niet bang, het is niet in het Frans. Het is in het Transsylvanisch geschreven.’

‘Het is altijd zo moeilijk om ergens wijs uit te worden’, zei Brians moeder met een bezorgd lachje. ‘Met Brian erbij.’

‘Het is in het Engels’, zei Pauline.

‘En jij bent hoe heet ze ook weer?’

Ze zei: ‘Ik ben Eurydice.’

‘En hij krijgt je weer terug?’

‘Nee’, zei ze. ‘Hij kijkt naar me om en dan moet ik dood blijven.’

‘O, een tragisch einde’, zei Brians moeder.

‘Je bent zo ontzettend mooi?’ zei Brians vader sceptisch. ‘Hij moet wel naar je omkijken?’

‘Daar gaat het niet om’, zei Pauline. Maar op dit punt voelde ze dat haar schoonvader iets bereikt had, dat hij had gedaan wat hij had willen doen, iets wat hij bijna altijd wilde doen, in ieder gesprek dat ze met hem had. En dat was de structuur van een verklaring, waarom hij haar had gevraagd en die ze met tegenzin maar geduldig had gegeven, te doorbreken en schijnbaar achteloos te vermorzelen. Hij was al heel lang op deze manier gevaarlijk voor haar, maar vanavond niet speciaal.

Maar dat wist Brian niet. Brian probeerde nog steeds te bedenken hoe hij haar te hulp kon schieten.

‘Pauline is mooi’, zei Brian.

‘Dat zou ik ook zeggen’, zei zijn moeder.

‘Als ze eens naar de kapper ging misschien’, zei zijn vader. Maar Paulines lange haar was al zo lang een doorn in zijn oog dat het een familiegrap was geworden. Zelfs Pauline lachte. Ze zei: ‘Dat kan ik me pas veroorloven als het dak van de veranda gerepareerd is.’ En Brian lachte uitgelaten, opgelucht dat ze het als een grapje opvatte. Hij had al zo vaak gezegd dat ze dat moest doen.

‘Je zegt gewoon iets grappigs terug’, had hij gezegd. ‘Dat is de enige manier om met hem om te gaan.’